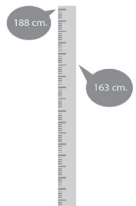

1

"เข้าไปๆ แค่นี้ก็เสร็จแล้ว" ฉันทุดชะงักตอนอาจารย์กำลังโบกมือต้อนกลุ่มนักเรียนห้อง D ให้เข้าไปในห้อง 11-D ซึ่งเป็นสถานที่นัดหมาย อาจารย์ทีมคืออาจารย์ประจำทีมสิงโต และนักเรียนทุกคนที่อาจารย์นัดมาคือนักเรียนเกรด 11 และเกรด 12 ที่โตมากพอจะเป็นประธานทีมได้ การแข่งขันกีฬาประจำปีของโรงเรียนเรากำลังเริ่มต้นขึ้นแล้ว บางทีมก็เลือกประธานทีมกันเสร็จเรียบร้อยไปแล้ว แต่ทีมสิงโตของพวกเราเนี่ยละที่กำลังมีปัญหา

การแข่งขันกีฬาประจำปีของไฮสกูล H แบ่งออกเป็นสี่ทีม ได้แก่ ทีมสิงโต (สีเหลือง) ทีมมังกร (สีเขียว) ทีมฉลาม (สีฟ้า) และทีมอินทรี (สีแดง) ฉันทชินกับการเรียกชื่อแบบนี้ไปแล้วละ เพราะโรงเรียนเปลี่ยนวิธีการเรียกสีเป็นเรียกสัตว์ประจำปีสั้แทนตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อนช่วงแฮร์รี่ พอตเตอร์กำลังดังนะ

ฉันเดินเข้าไปในห้อง ดีใจที่ตัวเองไม่ตกเป็นเป้าสายตาเพราะสถานการณ์ในห้องกำลังวุ่นวายทีเดียว อาจารย์นัดพวกเราไปที่ห้องเรียนของรุ่นน้องเกรด 11 เพราะต้องการคัดเลือกประธานทีมให้มันจบบ๊วไป ฉันไม่รู้หรอกนะว่าเขา

เรียกฉันทำไม ฉันไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมอะไรอยู่แล้ว ถ้าเสี่ยงได้ก็จะเสี่ยงทันที ก็มันไม่ใช่งานถนัดของฉันนี่นา

ทันทีที่เจอเพื่อนจากห้อง A ด้วยกันฉันก็รีบเข้าไปเกาะกลุ่มด้วย มันคงเป็นความช่วยเหลือของฉันที่เพื่อนสนิทดันอยู่ที่ทีมฉลาม แต่ฉันดันมาติดแหงกกับทีมสิงโตเนี่ย อ่า...แต่จะว่าไป ทีมสิงโตชนะปีที่แล้วนะ หลังจากไม่ได้ชนะมาเป็นสิบปี อยู่ดีๆ ปีที่แล้วคะแนนของทีมสิงโตก็พุ่งเอาๆ จนได้ถ้วยอันดับหนึ่งไปครองในที่สุด

"นั่งได้แล้ว!" อาจารย์เคาะโต๊ะแรงๆ ด้วยสันหนังสือ ทุกคนในห้องหยุดพูดแล้วกรีบบาที่นั่ง ห้อง A นั่งเรียงกันอยู่ติดหน้าตา่ง ฉันนั่งเกือบหลังสุดเพราะไม่เหลือที่ให้เลือกเท่าไร ส่วนพวกห้องอื่นๆ ก็ยืนเรียงกันระเกะระกะ บางคนไม่ยอมนั่งบนเก้าอี้แต่นั่งบนโต๊ะแทน *-

"แดนนี่ นิ่ง" อาจารย์เรียกชื่อเจ้าตัวเพราะเขาไม่ยอมนั่งลงสักที
ฉันเงยหน้าไปมองและเห็นว่าเขาเบ้าปากและทิ้งสะพานงั่งลงบนเก้าอี้ตัวข้างๆ ฉัน

ข้างๆ ฉัน?

เอ่อ...แดนนี่เนี่ยนะ

ฉันเบือนหน้าหนีอย่างงงๆ เขาเป็นประธานทีมสิงโตปีก่อน แล้วก็เป็นที่ต้นทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนที่คว้าถ้วยมาได้หลายครั้ง แดนนี่นะเหมือนกับรุ่นพี่ๆ ในการ์ตูนที่สาวๆ ทั้งโรงเรียนชอบนะละ ส่วนผู้ชายก็ชื่นชมความเท่ในสนามของเขา อาจารย์ก็เอ็นดูแม้เขาจะเรียนไม่ได้เรื่องก็ตาม (เพราะงั้นเขาถึงได้อยู่ห้อง D ไง) เรียกได้ว่าถ้าเปรียบโรงเรียนพวกเราเป็นระบบสุริยะ เขาก็คือพระอาทิตย์ดีๆ นี่เอง

เขาหันมามองหน้าฉันแล้วก็พยักหน้าเหมือนจะทักทาย ฉันพยักหน้ากลับแบบงงๆ และเป็นอนหน้าหนี เอ่อ...ฉันก็ไม่ได้ชอบอะไรเขาหรอกนะ แต่...ยิ่งมองใกล้ๆ แบบนี้ยิ่งเห็นชัดว่าเขาหน้าตาดีจริงๆ อะ ตัวก็สูง แขนขาก็ยาวอย่างเขาเนี่ยน่าจะไปอยู่บนหน้าปกนิตยสารมากกว่ามาเดินเล่นผ่านแถวนี้ นะ ฉันมองแขนของเขาที่พาดบนโต๊ะและแอบยื่นแขนตัวเองออกไปเทียบ โห แขนเขายาวจนกินที่จั่งโต๊ะ แล้วดูแขนฉันสิ ทั้งป้อม ทั้งกลมอย่างกับ

แขนโศราเอมอนนั้นอะ

อยู่ๆ แदनนี่ก็ขยับแขนเข้ามาใกล้ ฉันสะดุ้งโหยงและรีบชักแขนกลับ พองยหน้าไปมองก็เห็นเขาทำหน้าซี้อๆ และถามว่า

"อะไรเหรออ"

"เปล่า" ฉันรีบตอบและกระแอมไอแก้้แก้้อ เมื่อกี้เขาแค่บังเอิญขยับแขนเข้ามาเฉยๆ หรือขยับมาแก้้แก้้อเพราะรู้ว่าฉันกำลังเทียบความยาวแขนอยู่นะ แต่จะอย่างไรหน้ก็น่าอายเหมือนกันนะละ

"ครูมีประทุมต่อ เพราะฉะนั้นจะไม่มีพูดอะไรมากมาย อีกอย่าง พวกเขา ก็ต้องรีบกลับบ้านกันด้วย" อาจารย์ทิมเริ่มพูดและวางกล่องกระดาษสีขาวลง บนโต๊ะ "ที่ครูเรียกพวกเราที่นี่เพราะทุกคนในห้องนี้คือนักเรียนที่โตพอจะเป็นประธานทีมได้แล้ว อย่างที่รู้กันว่าหลายๆ ทีมก็เลือกประธานกันเสร็จไปแล้ว พวกเราก็ต้องรีบทำแบบนั้นเหมือนกัน แต่..."

"แต่..." แदनนี่พึมพำเบาๆ เขาดูลึ้นสุดๆ ทำทางใจจดใจจ่อเหมือนพ่อฉันตอนดูบอลเลย

"อย่างที่รู้กันว่าพวกเราเพิ่งเปิดเทอมเข้าเทอมสองกันมา และสำหรับบางคนก็เป็นช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย บางคนก็การบ้านยังไม่ครบ รายงานยังค้างไว้ หรือคะแนนสอบอยู่ในเกณฑ์เสี่ยง ครูคงไม่สามารถให้พวกเขาเข้ามามีส่วนร่วมกับการกิจกรรมมากเกินไปจนเสียการเรียนได้"

อ่า...อย่างนี้เอง มิน่าพวกห้อง D กับห้อง C ถึงได้ดูหงุดหงิดกันขนาดนั้น

"นั่นคือสาเหตุว่าทำไมครูถึงปฏิเสธไม่ให้นักเรียนบางคนเป็นประธาน ทีมทันที แม้พวกเขาจะเรียกร้องกันมาแค่วันก็ตาม" หลังจากอาจารย์พูดจบ แทบทุกคนในห้องก็หันมามองแदनนี่ อาจารย์ทิมหมายถึงแदनนี่หรือที่คนอื่นฯ อยากให้เป็นประธานทีม แต่เขาเป็นไม่ได้เพราะเกรดไม่ดี จะว่าไปก็น่าสงสารแะ เขาดูตื่นเต้นกับการแข่งขันกีฬาที่ฟานี้โอบามากๆ เลย

"แต่ครูก็ไม่มีอำนาจไปตัดสิทธิ์ใครออกจากการเป็นประธานทีมเหมือนกัน เพราะฉะนั้น..." อาจารย์ทิมยกกล่องกระดาษขึ้นมาและฉีกยิ้ม "เราจะมาจับสลากกัน"

188 cm.

163 cm.

"หา!?"

คนทั้งห้องร้องเสียงหลงพร้อมกัน รวมทั้งฉันด้วย เราจะจับสลากหาประธานทีมกันเนี่ยนะ ตอนแรกฉันก็คิดว่าอาจารย์พูดเล่น แต่เขาหยิบเศษกระดาษเล็กๆ ออกมาและส่งต่อให้นักเรียนทั้งห้องทันที

"เขียนชื่อของตัวเองใส่ในกระดาษและเอามาให้ครูทีโต๊ะ"

"ทะ...ทุกคนเหวอคะ" แน่น เพื่อนร่วมห้อง 12-A ของฉันถามคำถามที่ทุกคนสงสัย

"ใช่ ทุกคน" อาจารย์ทิมตอบหน้าเรียบๆ และนั่งลงบนเก้าอี้ "เร็วๆ เข้า"

"ครูแน่ใจเหวอคะว่าวิธีนี้มันดีจริงๆ ในเมื่อเราก็มียคนที่เหมาะกับตำแหน่งอยู่แล้ว ทำไมต้องมาจับสลากอะไรไร้สาระแบบนี้ด้วยคะ" เสียงหวานๆ แจ่วๆ ดังมาจากฮันนี่จากห้อง 12-C ฉันไม่รู้จั๊กเธอเป็นการส่วนตัวหรอก แต่รู้ว่าเธอเป็นเชียร์ลีดเดอร์คนสวยที่ใครๆ ก็ชอบ ผมของเธอสั้นประบ่า ย้อมสีน้ำตาลอ่อน ตาโตบ้องแบริ้ว แกมย้งหุ่นดีและขาวสวยสุดๆ ผู้ชายคนไหนก็คงชอบกันทั้งนั้น

ฮันนี่พูดแล้วมองมาทางแดนนี่ แต่คนถูกมองไม่ได้แสดงอาการอะไร เขาแค่อกคอกขมวดคิ้ว ออว่าความตึงเครียดนี้แผ่ออกมาเลย

"จับสลากจะได้ยุติธรรมที่สุดไง ถ้าเกิดผมจับได้ชื่อของแดนนี่ เขาก็จะได้เป็นประธานทีม ถึงตอนนั้นผมจะไม่ขัดขวางอะไรพวกคุณเลย"

"จริงเหวอคะ" ฮันนี่ถามย้ำ

"จริงสิ" พออาจารย์ย้ำแบบนี้ทุกคนถึงได้ยอมรับและทยอยเขียนชื่อตัวเองลงบนกระดาษ ค่อนข้างชัดเจนเลยล่ะว่าแทบทุกคนในห้องอยากให้เป็นแดนนี่เป็นประธานทีม ฉันก็ไม่ขัดอะไรหรอก เขาน่ะเหมาะกับตำแหน่งอยู่แล้ว คนที่เจิดจ้าอย่างเขาก็ควรได้ตำแหน่งท่ามกลางสปอตไลท์แบบนี้แหละ

"ขอเยี่ยมดินสอหน่อยได้มั๊ย" ฉันสะดุ้งตอนที่แดนนี่ขยับเข้ามา ไหลของเขาเบียดไหล่ฉันเบาๆ จนฉันต้องขยับตัวออก

"ตะ...ได้" ฉันตอบและยื่นดินสอกดปลายปลาหมึกให้เขา แดนนี่มองปลาหมึกบนดินสอฉันแล้วก็หัวเราะ รู้สึกเขินนิดๆ แะ ดันไปหยิบแท่งที่นำอายุที่สุดให้เนี่ย ฉันควรจะหยิบดินสอแท่งอื่นให้เขาสินะ ; ;

แดนนี่ยื่นดินสอคืนมาและลุกออกไปหย่อนชื่อ นักเรียนหลายคนเดิน

เอาชื่อไปหย่อนแล้ว แต่ก็มีบางส่วนของโดนตีกลับมาเหมือนกัน...

"เขียนชื่อตัวเองกาย ไม่ใช่ชื่อเพื่อน" อาจารย์ทิมบอกเด็กห้อง D คนหนึ่ง ถ้าจำไม่ผิดเขาเป็นหนึ่งในนักกีฬาบาสของโรงเรียน ดูจากสายตาที่มองแดนนี่แล้ว ท่าทางสองคนนั้นจะสนิทกันนะ

"ถ้าใครเขียนชื่อแดนนี่มาอีกรอบครูจะหักคะแนนแล้วนะ" พออาจารย์ทิมประกาศแบบนี้หลายคนที่กำลังเดินไปหน้าห้องก็ชะงักและรีบกลับไปลบและเขียนใหม่ พวกเขาเขียนชื่อแดนนี่ลงไปกันจริงๆ อะ อยากให้หมอนั้นได้เป็นประธานขนาดนั้นเลยสินะ

ฉันทหย่อนชื่อตัวเองลงไปในกลุ่มและกลับมาที่นั่งที่เดิม บรรยากาศในห้องเริ่มตึงเครียดขึ้นอีกครั้งหลังจากที่ทุกคนหย่อนชื่อลงไปหมดเนี่ยละแดนนี่นั่งเข่าขาอย่างลึนสุดตัว ส่วนฉันทก็เอนตัวฟังเข้าหาผนังห้องและมองออกไปนอกหน้าต่าง แสงแดดยังจ้าอยู่เลย ท้องฟ้าโล่งแทบไม่มีเมฆ ไม่ได้มองท้องฟ้าแบบนี้มานานแล้วเหมือนกันนะ ฉันทถอนหายใจเบาๆ อย่างผ่อนคลายและเอียงศีรษะฟังกระຈากไต ถ้าฟ้าโปร่งได้แบบนี้ทุกวันก็คงดีสิ

"จิลล์" ชื่อของฉันทดังทะลุความเงียบออกมาเหมือนเสียงแก้วแตกในห้องที่เงียบสนิท ทำให้เสียงพูดคุยของคนทั้งห้องเงียบไปทันใด

ฉันทค่อยๆ เอนตัวขึ้นมา นั่งหลังตรงและมองหน้าอาจารย์ทิม เขาอ่านชื่อบนกระดาดแผ่นเล็กๆ ในมือเขาย้ออีกรอบ

"จิลล์" เขายิ้มนิดๆ และพูด "คือประธานทีมสิงโต"

เพื่อนๆ ห้องเดียวกันหันมามองหน้าฉันท แต่ฉันทยังมองอาจารย์อยู่อย่างเหวอๆ มันจะต้องมีเรื่องเข้าใจผิดกันแน่ๆ ชื่อของฉันทจะออกมาจากกล่องนั้นได้ยังไง ชื่อฉันทมีแค่แผ่นเดียวเองนะ คนทั้งห้องตั้งหลายสิบคนขนาดนี้ทำไมถึงได้เป็นชื่อฉันท ทำไม่ถึงได้...

"จิลล์คือคนไหน เธอรู้มั๊ย" แดนนี่โน้มตัวเข้ามากระซิบ

ปากฉันทขยับจะตอบ แต่ไม่มีเสียงออกมา เลยได้แต่ทำปากพะงาบๆ ใส่เขา แดนนี่มองไปรอบๆ ห้อง และพอเขาเห็นสายตาของเพื่อนห้อง A ที่หันมามองฉันทกันหมด เขาก็เลยมองตามเหมือนกัน

"หรือว่า..." เขาทำตาโตใส่ฉันท "เธอ...เธอนั้นเหวอ"

ฉันก็ตรึมฝีปากและพยักหน้าผีนๆ แดนนี่ยังทำตาโตแบบเดิมตอนที่เขา
หันไปสบตาเพื่อนๆ ของตัวเอง ส่วนฉันพบบหน้าเหินความอับอายเรียบร้อยแล้ว
นี่มันไม่ใช่เรื่องจริง ฉันจะต้องผีนไปแน่ๆ ไม่มีทางที่ฉันจะเป็นประธานทีมสิงโต
คนต่อไปได้หรอก

ไม่มีทาง!

2

"แล้วก็นั่นละ" ฉันพูดปิดท้ายหลังจากเล่าเรื่องทั้งหมดให้แบมฟัง เธอคือ
เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของฉัน เป็นนักเรียนที่สอบได้อันดับหนึ่งของระดับ
ชั้นสามปีติด เป็นคนที่ทำหน้าที่ต่างๆ มีเงินๆ ตลอดเวลา ไม่สมกับตำแหน่งเลย
แม้แต่นิด

"แปลว่าเธอ...ได้เป็นประธานทีมสิงโตแล้วหรือ"

"เปล่า ไม่ใช่ มันยังไม่สรุปหรอก นี่ฉันกำลังจะขึ้นไปคุยกับอาจารย์เนี่ย
ว่าฉันเป็นไม่ได้แน่ๆ เขาต้องยอมหาคนอื่นมาแทนอยู่แล้ว คิดดูสิ ถ้าเขาอยาก
ให้ทีมเขาชนะ เขาไม่เลือกฉันหรอก ฉันทำอะไรเป็นที่ไหน ก็พาก็ไม่เล่น
กิจกรรมก็ไม่เข้าร่วม ฉันนะแก่งแค่งในห้องสอบเท่านั้นละ ไม่มีประโยชน์กับเกม
กีฬาพวกนั้นเลย o_o" ฉันทำตาโตประกอบด้วย

"แต่เธอก็บอกเองว่าอาจารย์พูดว่าถ้าเขาจับสลากได้ชื่อใครขึ้นมา
คนนั้นจะต้อง..."

"ถึงแบบนี้ก็เถอะ แต่มันเป็นฉันไม่ได้ ไม่ได้แน่ๆ o_o"

"แต่เขาก็..."

"ไม่ใช่!" ฉันเผลอขึ้นเสียงแต่หน้ายังยิ้มอยู่ "ก็บอกว่าไม่ใช่ไง"

"เอ่อ...ก็...ตามนั้น" แบมพยักหน้าแล้วก็บ่ปาก "ถ้าเธอว่าแบบนี้ก็..."

"ฉันว่าฉันควรรีบไปคุยกับอาจารย์ดีกว่า" ฉันบอกและลุกขึ้นยืน พวกเขา
เพิ่งกินมื้อกลางวันกันเสร็จ และฉันคิดว่าควรจะไปคุยกับอาจารย์ทีมให้รู้เรื่อง
ก่อนที่ความเข้าใจผิดเรื่องประธานทีมสิงโตจะกระจายออกไป เท่าที่ได้ยินมา
วันพรุ่งนี้ประธานนักเรียนนัดประธานทีมทุกทีมให้มาเจอกันด้วย ฉันควรรีบ

บอกอาจารย์ทิมเพื่อให้เขาหาประธานคนใหม่ได้ไวๆ ไง!

ฉันวิ่งขึ้นบันไดไปห้องพักอาจารย์ แคว้งขึ้นบันไดสี่ชั้นยังเหนื่อยแทบตาย ให้ไปเป็นประธานเกมกีฬาอะไรพวกนั้นฉันไม่รอดแน่ๆ คนอยากเป็นก็มีอยู่ ให้เขาเป็นไปสิ O_O

เมื่อวานหลังจากอาจารย์ประกาศแล้ว ทุกคนในห้องเหมือนยังไม่เชื่อ ฉันฉวยโอกาสตอนทุกคนกำลังงงๆ อยู่รีบวิ่งหนีออกมาเลย จะอยู่ทำไมล่ะ ให้โดนคนอื่นหมายหัวเหอไร ทุกคนอยากให้แดนนี่ได้เป็นทั้งนั้น แล้วชื่อฉันดันหลุดออกมาจากปากอาจารย์แบบนั้นพวกเขาก็ได้เกลียดฉันกันหมดนะสิ ;_;

ตอนขึ้นไปถึงห้องพักอาจารย์ นักเรียนหลายคนกำลังเดินขวักไขว่ วุ่นวายกันเลยทีเดียว ประตูห้องของอาจารย์ทิมปิดอยู่ แสดงว่าเขาอยู่ล่ะสิ ฉันรีบปรืดไปข้างมื่อขึ้นจะเคาะประตูแต่เสียงโวยวายที่ดังทะลุออกมาทำให้ฉันชะงักไปก่อน

"ครูอยากให้ทิมแพ้เหอหือ ถึงได้ให้ผู้หญิงคนนั้นมาเป็นประธานที่มันนะ!"
 ณะ... ผู้หญิงคนนั้น?

ฉัน...เหอหือ

"ผมบอกแล้วไงว่าจับสลากได้ชื่อใคร คนนั้นก็ได้ตำแหน่งไป คุณก็เห็นว่าผมจับได้ชื่อเธอจริงๆ" อาจารย์ทิมบอกและถอนหายใจยาว "แล้วผมก็ไม่เห็นว่าจิลล์จะบกพร่องตรงไหน ผลการเรียนเธออยู่แนวหน้าของระดับชั้นตลอด แถมได้รับเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว เพราะฉะนั้นเธอไม่ต้องมาวุ่นวายกับเรื่องสอบแบบพวกคุณ"

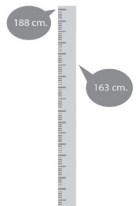
"แค่เรียนเก่งไม่ได้หมายความว่าทำได้ทุกอย่างเหอหือ"

"ผมก็ไม่ได้บอกว่าเธอทำได้ทุกอย่าง แค่บอกว่าเธอมีเวลามากกว่าคุณเท่านั้นเอง"

"ผมก็มีเวลา"

"แดนนี่ การบ้านของคุณที่ควรส่งก็ไม่ส่ง รายงานที่ค้างตั้งแต่เทอมที่แล้วก็มี ที่สำคัญเลยนะ... ถ้าเอาคะแนนสอบของเทอมนี้ไปรวมกับเทอมที่แล้ว และยังไม่ได้เกรดสองจุดห้าขึ้นไปคุณจะได้ทุน NUH นะ"

ทุน? ทุนอะไรนะ ไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อน

14

แดนนี่เสียบ เหมือนว่าไอ้เรื่องทุนนั้นคือหมัดเด็ดของอาจารย์ทิม

"คุณอุตสาหะติดรอบสิบคนสุดท้ายแล้ว ต่อให้คุณผ่านการคัดตัว แต่ถ้าคะแนนสอบไม่ถึงคุณก็ไม่ได้ทุนอยู่ดีนะ ผมได้คุยกับโค้ชของมหา'ลัย N แล้ว เขากำชับว่า..."

"ผมรู้ๆ" แดนนี่รีบแย้งก่อนอาจารย์จะพูดจบ "แต่มันไม่ได้หมายความว่าผมจะปล่อยให้ทีมสิงโตต้องแพ้ ครูก็รู้ว่าปีที่แล้วผมพยายามแค่ไหนกว่าทีมสิงโตจะชนะได้ แล้วอยู่ดีๆ ครูโยนผลงานของผมไปให้ใครที่ไหนก็ไม่รู้ รับผิดชอบเนี่ยนะ"

"ผมไม่ได้โยน แต่ผมจับสลากชื่อเธอได้ บอกแล้วว่า..."

"คำก็จับสลาก สองคำก็จับสลาก ครูเองก็รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นไม่มีทางทำหน้าที่นี้ได้แน่ๆ เห็นมั๊ยละ เมื่อก่อนเธอก็วิ่งหนีออกจากห้องไปเลย คนแบบนั้นจะมานำคนทั้งทีมได้เนี่ย ครูคิดจะแก้งพวกเราหรือไง" ฉันทึ่งหนีเพราะว่าพวกเธอมองฉันด้วยสายตาตกตื้นต่างหากละ ไม่ได้หนีเพราะไม่มีความรับผิดชอบสักหน่อย แล้วคนที่รายงานกับการบ้านยังส่งไม่หมดค้างคามาคั้งแต่เทอมที่แล้วมีสิทธิ์มาว่าใครเรื่องความรับผิดชอบด้วยหรือไง!

"กติกาก็คือกติกา ผมบอกแล้วว่าจับชื่อใครคนนั้นก็ให้เป็น และมันจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้วย ต่อให้คุณพยายามแค่ไหนก็เถอะ"

ฉันเอาหูแนบประตูห้องรอกการโต้กลับของแดนนี่ แต่เขากลับไม่พูดอะไรเลย ทำไมละ หรือว่าไม่มีอะไรจะเถียงแล้ว หรือคิดคำคำฉันไม่ออก เอะ~ พรวด!

อยู่ๆ ประตูห้องก็เปิดออก ฉันเสียการทรงตัวจนหน้าคะมำเกือบล้มลงไปที่พื้น ดีที่แดนนี่คว้าแขนของฉันไว้ได้ก่อนและดึงฉันขึ้นมา ฉันเงยหน้ามองเขา แต่พอเห็นสายตาเคลือบแคลงที่เขามองกลับมาแล้วฉันก็รีบดึงแขนหนีและมุบมิบพูดคำขอบคุณเบาๆ

"อ้าว จิลล์" อาจารย์ทิมทัก

"พื้นตรงนี้มันลื่นเหมือนกันนะคะ" ฉันแก้ตัวและชี้ไปทางพื้น "เดินมาอยู่ดีๆ...ก็ลื่นเลย" รู้ดีว่าคำแก้ตัวฟังดูไม่น่าเชื่อถือ ยิ่งตัดสินจากสีหน้าท่าทางของแดนนี่กับอาจารย์แล้ว พวกเขาคงรู้แล้วละว่าฉันแอบฟังอยู่ ; ;